

Kaffiorgii við Áir

Enn einaferð hefur tann sonevndi liberali politikarinn og blaðstjórnin á Dagblaðnum, Óli Breckmann trivið í penninn og sprænt sitt blekk í andlitid á nokkrum ávísun starvsbólkum í samfelagnum — svertað tey út. Hesaferðina eru tað heimahjálpararnir og ein blaðmaður á øðrum blað enn Dagblaðnum, sum standa fyrri skotum.

Eg veit, at tað eru mong, sum halda, at tað er bert til fánýtis at svara skrivningini hjá Óla Breckmann aftur. Eg fari tó at gera tað í hesum færingum og skal niðanfyrri grundgeva hvi.

Tað snýr seg um eitt úttalili í Dagblaðnum seinasta mikudag undirskrivað av ÓB. Eg loyvi mær at endurgeva:

„...aftur her fáa vit vissu fyrri, at leysatiðindi í Sosialinum um almennaræðharran, partamann lögmanns, einki grundarlag hava undir sær.

Sosialurin segði nevniliga frá einari samkomu við Áir, tað heimahjálpin hevði kaffiorgii har fyrri stuttum. Á teirri samkomuni legði Sosialurin Eilíf Samuelsen orð í munni, sum hann neyvan kann hava sagt...“ (Undirstrikigarnar eru minar egnu).

Óli Breckmann ger her gjøldur burtur úr heimahjálpin og skuldsættir beinleiðis blaðmannin at koma við leysatiðindum og at leggja einum ráðharran orðini í munni. Hetta ger ÓB vitandi.

Vit fáa her eitt haldgott prógv um, at Óli Breckmann brúkar sitt málagn Dagblaðið og síni skrivikynstur eina og aleina til

at gjøgnumtrumfa sínar egnu persónligu og politisku hugsanir. Fyri at fáa eitt høvi til at gera hetta brúkar hann allar hugsandir snildir.

Hann nevni, at heimahjálparar hava verið til kaffiorgii við Áir. Hvat ætlar hann við hesum sera løgna málburði! Hvat er meiningin við laturliggera og sverta út ávís fólk í samfelagnum!

„Kaffiorgii“ skrivur Óli Breckmann. Eg var sum einasti blaðmaður til stóðar við Áir hesa løtuna fyrri í heyst. Hetta var fyrri meg ein rættiliga hugvekjandi løta. Á hesum seina heystdeggi fingi meira enn 20 yngri sum eldri kvinnur prógv handað fyrri lokna útbúgving sum heimahjálparar. Tey vóru úr Svinoy, úr Sumba, úr Sørvági, úr Tjørnuvík — úr øllum herðashornum komu hesar kvinnur til Áir fyrri at fáa sær eina útbúgving. Uppgáva teirra er nú at røkja øll tey gomlu og sjúku, sum heldur enn at fara á eitt ellis- og røktarheim, vilja vera heima hjá sær sjálvum. Her skilji eg heldur ikki Óla Breckmann, sum jú hevur gjørt seg til talsmann fyrri at byggja út eldraforsorgina úti á heimplássunum hjá teimum gomlu kring oyggjarnar.

Men „Man merkt die Absicht“. Óli Breckmann ferir nevniliga tann skrivningartaktik, at alt og øll skulu vanskeplast fyrri at hóska inn í hansara egna puslispæl.

At tað at hesar kvinnur, sum her fingi handað prógv fyrri at hava lokið kanska sína fyrstu útbúgving og nú kundu fara út og gera eitt lønt og gagnligt arbeiði og samstundis

kenna sjálvsábyrgd og sjálvsálit av hesum — skal tengjast saman við orðið KAFFIORGII skilji eg ikki. Men Óli Breckmann skilur tað — hann veit eisini hvi hann ger tað — ti »Hensigten helliger midlet«, sum tikið verður til.

Men hald bert fram harra Óli Breckmann — vónandi gerast tey fleiri og fleiri, sum fáa eyguni upp fyrri tinni reingjandi skrivning.

Til tykkum, sum kortini vilja bera í bótflaka fyrri skrivningini hjá Óla Breckmann, vil eg siga, at tað júst við skrivningarháttinum hjá ÓB fylgir ein snikjandi sótt, sum fleiri av tykkum — uttan at vita av ti — gloypa og svølga heilt. Bráðliga syngja vit við í kóri Óla Breckmanns. Niðurlagið fyrri bert nokkrum fáum vikum síðani var »Teir 20 sosialistafingarnir á Tvøroyri«. Nú er niðurlagið »Heimahjálpara kaffiorgii við Áir«. Hvat verður tað næsta!

Undirritaði tekur ikki Óla Breckmann fyrri fult. Men eg haldi tað vera minna skyldu sum borgara í einum demokratiskum samfelag at gera vart við, at ein vanskeplan og reingjan av ti fria orðinum bert dregur tað ringa fram í okkum menniskjum: har vit orsakað av skeivum og misvisandi upplýsingum og frá heilt skeivum forúsetningum døma onnur, sum vit als ikki kenna ella hava nógv nógvan kunnsleika til. Tær mongu misvisandi, reingjandi og niðurlandi greinirnar frá Óla Breckmannsa hond hava júst til endamáli at sáða misálit millum fólk í samfelagnum, sum ikki vita nógv nógvan um hvønn

annan. Tað er hesa kluft, sum Óli Breckmann útnyttar til sín egna fordeil. Gudi viti, hvat tað er, hann vil fáa burtur úr hesum! Man tað ikki vera fyrri at hjúkla um seg og sínar nærmastu áskoðanarfelagar!

Síðani leggur hann Sosialin undir at koma við villileiðandi upplýsingum og at leggja fólk orðið í munni. Aftur her brennir hann fingarnar — sum ikki einaferð.

Tá orð almennaræðharrans ikki júst hóvaðu hansara persónligu hugsan, legði hann ein tilvildarlígan blaðmann undir at fara lætt um sanneleikan og reingja hann. Einfaldari kann tað ikki gerast.

Undirritaði endurgav orð ráðharrans í Sosialinum. Hetta var eftir førumni sjálvsagt, men eg meti, at rætta samanhangið kom við. Annars er tað ikki júst orð almennaræðharrans, sum eg skal víðgera her. Tað haldi eg onnur kunnu víðgera.

Men harra Óli Breckmann! Nær hevur tað verið neyðugt at leggja einupolitikara orðini í munni!

At Óli Breckmann fyrr hevur umtalað undirritaða sum ein sonevndan perfektionistisk blaðmann — kanska við niðursetandi meining — taki eg bert sum eitt herðaklapp. Eg meti nevniliga mitt arbeiði at vera eitt handverk eins væl og eitt lærarastarv er tað. Fyri at røkja hetta handverk til fulnar er avgerandi, at tú hevur virðing fyrri tinum keldum og ALTÍÐ ENDURGEVUR

Felagsins vegna
Gunnar Hoydal

TWR og rithøvundafelagið

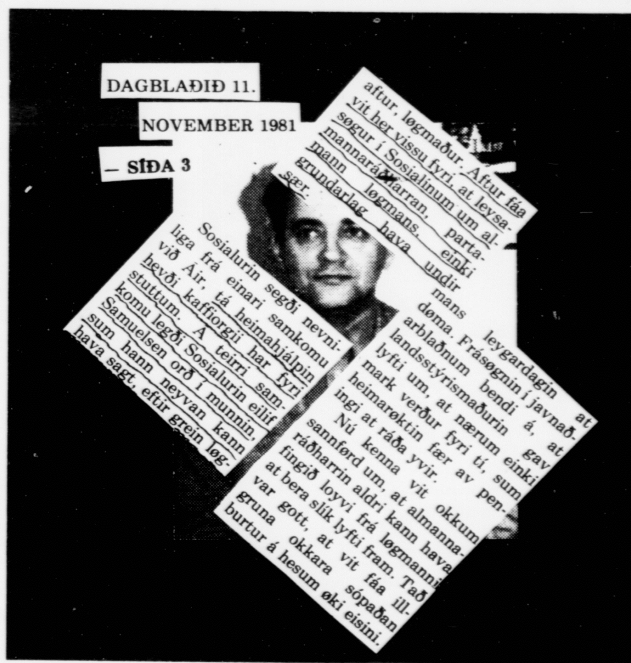
Í lesarabrævi í Sosialinum 11. nov. verður spurt hvørja niðurstøðu Rithøvundafelag Føroya er komið til um TWR, og hvi einki er frætt alment um hetta.

Avgerandi fyrri felagið og avgerandi fyrri eitt fjølbroytt mentunarliv yvirhøvur er eitt livandi og frítt orðaskifti, í bløðunum, í fjølmiðlunum og millum manna. Tað er avgerandi, at ymisk sjónarmið hava rætt og umstøður at koma fram, og hetta er rættur, sum lóg-gávuvaldið eigur at tryggja.

Men í hesum máli er talan um tað øvugta: At gera undantak frá lóggevna, so tað verður gjørligt at lata rættindi frá sær til felagskap, ið umboðar eitt ávíst sjónarmið, og sum vil bera ein ávísan boðskap. Av hvørjum slagi hesin boðskapur er, um hann er andaligur ella politiskur, um vit taka undir við honum ella ikki, er her ikki tað grundleggjandi. Tað avgerandi er spurningurin um javnrættindi fyrri ymiskar áskoðanir og ymisk sjónarmið.

Hetta er ein grundin til, at rithøvundafelagið fylgir hesum máli við

stórum áhuga og hevur havt tað til umrøðu á limafund og nevndarfundum. Nevndin er samd um at gera vart við síni sjónarmið, men hevur avgjørt at biða til málið hevur fingið fyrstu víðgerð á tingi. Væntandi er málið tá betur lýst.

tær rætt. Hetta eigur ikki at vera eitt ynski, men átti at verið eitt krav av øllum skrivandi monnum og kvinnum.

Jú vist, her letur Óli Breckmann seg úr sínum dupltsmoraliska búna og visir okkum, hvat er innanfyri. Tað nakna holdið visir okkum eina heilt einvissa og egoistiska uppfatan av: liberalismu, frisa initiativinum, óskerda og nærrættinum, demokratiinum og ti fria orðinum. Hver hevur minni virðing fyrri ti fria orðinum enn júst Óli Breckmann! Hver brúkar skrivaða orðið til at laturliggera og misteinkiliggara onnur menniskju! Hjá hesum persóni ræður um at brúka fria orðið til at sverta øll onnur út istaðin fyrri at brúka tað í einum sakligum og sunnum orðaskifti.

Óli Breckmann leggur her blaðmann undir at lúgva, ti orðini hjá einum samgongufelaga vóru honum ov mikið. Ivaleyst hevur mið-

leingjuliberalisman í ti fria orðinum lika so litið upp seg sum ÓB'sa hálopan av ti privata initiativinum. Tað rokkur heldur ikki longri enn til at fylla pengapungarnar hjá nokkrum heilt fáum. Tá umboðini ikki eru fleiri og tá peningastovnarir bert hava pening at læna teimum, sum hava umboðini og sostatt pengarnar, tá er markið fyrri ti privata initiativinum rokkið.

Óli Breckmann skal vera visur í, at hansara skrivning í Dagblaðnum móti hesum og hasum í samfelagnum, fer at standa sum tapari í longdini.

Eg veit væl, at tað skal eitt langt stríð til at berjast móti teimum órættvisu, teimum múgvandi og teimum óndsinnaðum tungunum í samfelagnum, men eg kenni á mær, at hetta stríð fer ikki at vera til fánýtis.

Jan Müller
blaðmaður

Framhald av síðu 3

aðarflokkurin var sinnaður fyrri at lækka pensiónsaldurin, men setti spurnartekin við, hvussu hann kundi lækkaast.

Í hesum sambandi ferdi Hilmar Bech fram, at sambært uppskotinum skuldi pensiónsaldurin lækkaast í mun til, hvussu nógv ár víðkomandi hevur verið til sjós. Hann spurdi, hvat eitt ár var, eins og hann visti á, at sjómenn ofta fyrr vóru til sjós í eitt hálvt ár og vóru heima í eitt hálvt ár.

Hilmar Bech tók eisini tað fyrbrigdið fram, at menn vóru farnir til sjós 14 ára gamlir, men høvdu lagt seg uppi á 40 ára aldri. — Hvat við teimum, spurdi framsegu-

maður javnaðarflokksins.

Annars visti Hilmar Bech á, at ein 60 ára gamal maður hevur trupulleikar við at klípa seg umboð á skipi, ti sjólvívið er stríggj og hann hevur tørt við at fylgja við.

Einfaldari máti

Fólkaflaksformaðurin, Jógván Sundstein, helt, at útroknigarmáttin kundi verið einfaldari og betri. Eisini visti hann á, at uppskotið var ikki fullfíggjað, men tankar, sum kundu brúkast til víðari víðgerð í eini tingnevd.

Annars visti hann á tann møguleikan, at persónar, sum koma illa fyrri, kunnu fáa pensión fyrri pensiónsaldur, tá

Framhald á síðu 16